

Forfatter: Johan Ludvig Heiberg, 1791-1860

Titel: Udrag fra BREV TIL: Heiberg, Ludvig FRA: Heiberg, Peter Andreas (1812-01-22)

Citation: Johan Ludvig Heiberg, 1791-1860: "Breve fra Peter Andreas Heiberg", i *Breve fra Peter Andreas Heiberg*, C. A. Reitzels Forlag, s. 137. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990119-000-shoot-idm140619130858640.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Breve fra Peter Andreas Heiberg

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Angaaende det Norske Akademie ¹⁾ torde jeg maaskee være mere af din Meening end du formoder. Angaaende Retfærdigheden af Normændenes Ønsker kan der neppe tvistes; men de politiske Grunde, som du fortier, der under nærværende Omstændigheder stride for det modsatte, ere, i mine Tanker høyst vigtige. Naar altsaa den Danske Regjering overseer disse Grunde, da maae man nødes til, enten at have største Agtelse for dens Retfærdighed, eller ringe Agtelse for dens Politik. Begge disse Meeninger kunne foreenes, og jeg antager dem; den første, for ikke maaskee at være ubillig i min Dom, og den sidste, fordi jeg endnu ikke har afsoeret sund Fornuft. Dannemarks Politik har siden 1807, for ikke at gaae længere tilbage i Tiden, været saa ubegribelig, saa svag, og saa falsk, ats. 138denne Stat snart maae ophøre at være en Stat. Naar man med aabne Øyne kaster sig i den aabenbareste Fordærvelse; naar man gjør sig til blind Slave af andres Villie, naar man fornedrer sig paa utallige Maader, saaledes som daer al moralsk Existents tilintetgjordt. Jeg nævner blot Reskriptet af 4de Januar (see Kollegial Tidenden Nr. 2) ¹⁾ og spørger hvad man maae tænke? Jeg har ofte rødmet paa Vedkommendes Vegne, men aldrig saa meget som vedden Læsning. Nu maae der overordentlige Hændelser til for at redde det Danske Kongerige, hvis Selvstændighed er aldeles tabt. Indtræffer ikke en saadan overordentlig Hændelse, da see vi, inden faa Aar, Norge foreenet med Sverrig, og Danmark opslugt. Det kan ikke være eller blive anderledes, og Nordmændene maae nødes til at selv byde Haanden dertil. Hvo vil fortænke en heel Nation i at den sørger for sin egen Eftertid, naar den seer at der ingen Redning er fra den Side hvorfra den burde vente samme? Naar nu dette engang skeer, — og saa vist som jeg lever, skeer dette eller noget lignende, i hvordan end Tingene vende sig — saa torde jeg vel fremstaae og spørge, om ikke det Danskes Monarkies Grav er gravet medde skjendige Menneskers Hænder, der i Aaret 1799 dræbte Skrivefrieheden? Sikkert tør jeg paastaae, — og alle tænkende Mænd ville istemme med mig — at den største Deel af de utilgivelige Misgreb, som den Danske Politik i de senere Tider har gjort, vilde have været forebhggede, naar Tankens Yttring havde været fri. Dog, s. 139 mit Hjerte bløder ved at tænke herpaa, og jeg gider ikke skrive mere over denne Materie.